

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Læserinder

Citation: Kierkegaard, Søren: "Læserinder", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b308-txt-shoot-id148e1900-6212-4083-8f4a-e04d9680fd65.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Tør en taknemlig Læser og Tilhører bede Dem om nogle Øieblikke af Deres kostbare Tid. Jeg har hørt at De var forekommende og venlig mod de Unge og overbærende mod de Vildfarende og derfor henvender jeg mig trøstigt til Dem. I Tidens letsindige, eller maaskee, som De etsteds siger, tungsindige Aand lod jeg en Tid lang haant om Gud og mit Forhold til ham; men det var ingen lykkelig Tilstand og jeg erkjendte det snart. Jeg søgte Trøst i Bønnen, men jeg følte at Gud ikke vilde høre mig; jeg gik i Kirke, men min adspredte Tanke fulgte ikke Præstens; jeg prøvede, i de philosophiske Bøger jeg kunde forstaae, at finde Hvile for min vildfarende Sjæl og jeg fandt nogen. Jeg havde læst »Enten - Eller« med dyb Beundring, og jeg søgte ved Laan, thi jeg havde ikke Evne til at købe dem, at skaffe mig nogle af Deres Værker; jeg fik de »christelige Taler« af 1848, det var ikke dem jeg ønskede; men jeg læste dem - og hvorledes kan jeg nogensinde takke Dem nok - jeg fandt i dem den Livets Kilde, som ikke siden har svigtet mig. Var jeg bedrøvet tyede jeg til dem og fandt Trøst; havde Trangen eller Tilfældet dreven mig til Kirken og jeg gik nedslaaet derfra med Bevidstheden om en Skyld mere, fordi jeg havde været i Herrens Huus uden Ærbødighed og Ydmyghed, da læste jeg i Deres Taler og fandt Trøst. I hvad der hændte mig, i Sorg og Glæde, blev denne liden Deel af den Rigdom De har skjænket Verden, den uforanderlige Kilde hvor jeg hentede Trøst og Næring. I Søndags stod De anmeldt som Prædikant i Citadellet. Hvor kunde jeg andet end gaae derud, og jeg blev ikke skuffet. Det var ikke een af de Prædikener jeg saaitid har hørt og glemt før den var ude. Nei, fra det rige, varme Hjerte strømmede Talen, forfærdende, men tillige opbyggelig og beroligende, og trængte ind i Hjertet for aldrig at glemmes, men for at bære evige, velsignelsesrige Frugter. Tilgiv at jeg har opholdt Dem saalænge, jeg kommer nu til Hensigten af disse Linier. Jeg har hørt at De prædiker ofte i forskjellige Kirker, men altid lader Dem anmelde som »en Candidat.« Dersom jeg var en Mand vilde jeg henvende mig frit til Dem, og i Tillid til den Humanitet De er bekjendt for, bede Dem, at idetmindste jeg, der i min aandelige Trang vilde ansee det som en Kjærlighedsgave af den hvem Gud har skjænket al Aandens Rigdom, maatte faae at vide naar De vilde tale offentlig. Men jeg er en Qvinde og tør kun nærme mig til Dem under et paataget Navn. Jeg har intet andet Middel, end at bede Dem i den Herres Navn, hvis Ære De er kaldet til at udbrede, at aflægge den Anonymitet hvormed De foruretter Deres troeste Tilhørere. Hvorfor overlade Tilfældet at bringe Dem nogle faa Tilhørere, som maaskee ikke forstaae Dem og ikke paaskjønne Dem, imedens saa Mange, hvem Vei eller Veir ikke vilde holde tilbage, naar de kun vidste hvor de skulde søge Dem, smægte forgjæves. Dem kunne de ikke finde og Andre ville de ikke høre; thi den som kjender det Bedste tager ikke gjerne tiltakke med det Gode. Luk ikke Deres Øre til for den Bedende, og erindre Dem hvad Christus siger: hvad I have gjort mod en Eneste af disse Smaa, det have I ogsaa gjort imod mig.